

Arrest

nr. 117 452 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X, X en X en hun meerderjarig kind X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 3 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers op 24 augustus 2009 een asielaanvraag indienen. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat de verzoekers op 17 augustus 2009 reeds een asielaanvraag hebben ingediend in Polen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) verzocht de Poolse autoriteiten op 27 oktober 2009 om de overname van verzoekers. De bevoegde Poolse autoriteiten verklaarden zich op 30 oktober 2009 expliciet akkoord met de overname van verzoekers.

1.3. Op 23 september 2009 dienen de verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in.

1.4. Op 22 februari 2010 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond verklaard wordt.

1.5. Op 22 februari 2010 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.6. De verzoekers dienen tegen deze beslissingen van 22 februari 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt deze beroepen bij de arresten nr. 47.300 en 47.315 van 20 augustus 2010.

1.7. Op 6 april 2010 dienen de verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 17 augustus 2010 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

1.8. Op 7 februari 2011 dienen de verzoekers tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 61.877 van 20 mei 2011 verwerpt de Raad dit beroep.

1.9. Op 9 maart 2011 dienen de verzoekers een tweede asielaanvraag in.

1.10. Op 21 april 2011 dienen de verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 19 mei 2011 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

1.11. Op 15 juli 2011 dienen de verzoekers tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 67.803 van 3 oktober 2011 vernietigt de Raad de beslissing van 19 mei 2011.

1.12. Op 23 november 2011 weigert het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 19 december 2011 dienen de verzoekers tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 75.607 van 21 februari 2012 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.13. Op 27 februari 2012 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekers beslissingen tot afgifte van een bevel om grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.14. Op 28 maart 2012 dienen de verzoekers tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 81.177 van 14 mei 2012 verwerpt de Raad dit beroep.

1.15. Op 3 juni 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag van 21 april 2011 onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 10 juni 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 31.05.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkenen leggen in de aanvraag dd. 19.04.2011 een (ongedateerd) document voor. Dit document is echter on- volledig aangezien de tweede pagina ontbreekt. Gezien de onvolledigheid en dus het gebrek aan relevante medische informatie, kan dit document niet beschouwd worden als een standaard medisch getuigschrift. Er kan met dit document dan ook geen rekening gehouden worden.

In de aanvulling dd. 13.02.2012, die de initiële aanvraag dd. 19.04.2011 vervoegde, legt betrokkene tevens een (ongedateerd) document voor. Dit document is echter onvolledig aangezien de tweede pagina ontbreekt. Gezien de onvolledigheid en dus het gebrek aan relevante medische informatie, kan dit document niet beschouwd worden als een standaard medisch getuigschrift. Er kan met dit document dan ook geen rekening gehouden worden.

In de aanvulling dd. 13.02.2012, die de initiële aanvraag dd. 19.04.2011 vervoegde, leggen betrokkenen medische attesten voor op naam van Z.M. Deze laatste kunnen echter niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing. Het staat betrokkenen echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van Z.M. eveneens in overweging zouden genomen worden.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht aan verzoekers op 10 juni 2013. Bijgevolg was 10 juli 2013 de uiterste datum waarop verzoekers een verzoekschrift tot nietigverklaring konden indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 22 juli 2013 ingediende beroep tot nietigverklaring laattijdig is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Verzoekers voeren geen tegenbewijs, noch een middel aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, *R.W.* 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Ook ter terechtzitting blijven zij op dit punt in gebreke en betogen zij zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Ambtshalve wordt bijgevolg vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring, wegens laattijdigheid, niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES